

סדרת הצבעים

מוטיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

גיליון 114

יולי 2024 • תמוז ה'תשפ"ד

אדם

שרון אסיסקוביץ

אילנה בראוך־ברוידא

דורון ברנר

גלית גז

סיגל הרשקוביץ

בועז וייס

אירית וייסמן־מינקוביץ'

מוטי לופו

חנה מורג

חנה שנהב



גיליון 114 מתחיל...

אנחנו ממשיכים עם סדרת הצבעים שלנו, והפעם עם הצבע האדום.

תוכלו לקרוא כאן על כל מה שקשור באדום, על הדברים האדומים והתחושות האדומות, ועל כל מה שקורה בין האסוציאציות והדימויים האדומים.

אנחנו מאחלים לכולנו ימים שקטים וטובים יותר, בשורות טובות, וחזרתם של כל החטופים והחיילים שלנו בשלום הביתה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן

את הגיליון נפתח בשיר של זהבית סבג.

קיאנטי

על בקבוק יין אדם
במסעדה ירושלמית
בצהרי ששי תרפי
נפרדנו.

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.





המחט הננעצת בתוף הבשר תרה אחר הוריר.

זה הרגע שבו נעצרת נשימה

והוא הבוגר, כהרגלו מתעתע וחסמקמק.

לאט היא מתעקלת בתוף הזרוע עושה דרכה אליו, מביאה אהה רק פאבי נפש ומטביעה סימן,

שבויה שנים בצרף לשפף את דמי ודרוכה בקרב הגדול על חיי, הוא זורם דרך צנורית לקו ההכרעה

כל פעם מהדש.

אדם הוא הדם שהקו,

הוא שלי.



0114

סדרת הצבעים: אדם
2024 יולי
תמוז ה'תשפ"ד

02

חנה שנהב

שחר אדום



לזכרה של אלה אבוקסיס הי"ד

שבת בשדרות
רחוב ירושלים
אח ואחות צועדים,
"שחר אדם" פגזו רסיסים.

תמיר הקטן נצל,
אלה הגנה עליו בגופה,
חבקה אותו ועטפה.

עם בואה של שבת
מלאכים השיקו כנפים,
הקבילו פניה
בתפלת אדם ברעם שמים.





שנים של שגרה מקרת,
פלגיות פורחות בטקס אביב,
דרום אדם ונפח,
חדשים של שגרה מרסקת,
פלגיות של מרת מקשטות מניחת גבורים,
דרום אדם ובוכה.



0114

סדרת הצבעים: אדם
2024 יולי
תמוז ה'תשפ"ד

04

בועז וייס



דם

אכזריות מחבלים
על הערף, דמים לא דומים,
גובר הדציבל
של עוד הורה מתאבל.

חמש ילדות,
בעל כרחן חילות,
עומדות בגאון מול נבלות
שמנסות אותן לכלות.

סרטון של שלוש נקות
מלא קטעים חשויכים,
מצלה תחושות צמקות
על מה שצונזר מהקטעים הערוכים.

הספירה של ימי המלחמה נמשכת,
גם של החטופים החיים.
כמה עוד אפשר לשאת
אל מול מהלכי אימים?





את הלק האדם רואים כבר מהצד השני של האצבע,
אדם מהדהד ומפריע לי כבר מקצה השורה השלישית באולם.
קדם היא הימה נפה,
קצת היא מרוחת צבע, נשפכת,
דליות מי ססגוניות.
בשמאלה ובמיין ידה תגדע (כי שכתה את ימיני)
והצטבעה לה בלק
שמתריד את בדידותי ואת ההספם שבינינו:
את לא תצודי עינים ואני אשאך בשלי.
אך בהנהך מברשת מכחול שעיר הטובל בשפופרת
אדם... אדם... אדם...
ובמריחת הצפון.
את נדעת שנהו האיבר הפיבוריטי שלי,
מתעללת אכזרית, מפרת ברית דמים.
בדמים את מורחת, בדמי.



0114

סדרת הצבעים: אדם
2024 יולי
תמוז ה'תשפ"ד

06

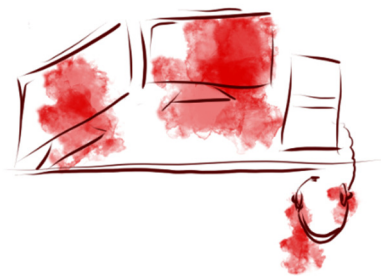
גלית גז



דמעות אדומות

לזכר התצפית הניזת שגרצחו ב-07/10/2024

מול חדר שרוף נצבת לה אם,
מביטה מסביבה בקאב משתק,
מנסה ללקט רסיסי תפצלים,
מריצה בראשה תרחישי אימים.
עומדת האם מול עמדה נטושה,
שם ישבה לא מזמן בתה הבכורה,
ודמעות אדמות מעיניה זולגות,
מתערבלות בדמון של פנות גבורות.
לקאב אין גבולות, לצער אין סוף,
השכול מאים לשטף ולסחף,
הלב השבור נתק מהגוף,
דמעות אדמות שוטפות את הגוף.



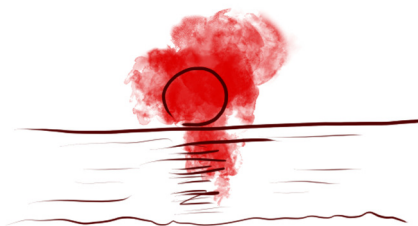


היא עמדה מול הים וצפתה בשקיעה מרהיבה של סוף הסתיו. השמיים עולים בלהבות חשבה לעצמה תוך שהיא מתפעלת ממשחק הצבעים המתחולל מולה באופק ועוקבת בקפדנות אחרי השמש הנוזלת לים ונבלעת בו.

"הוא צריך להגיע בכל רגע," הכריזה האונה השמאלית של מוחה וניפצה באחת את השלווה הפסטורלית ששקעה בה. ליבה החל לדפוק במהירות והיא כמו יכלה להרגיש כיצד הוא מפמפם בחוזקה ומציף את עורקיה בנוזל החיים השוטף את גופה.

הם קבעו להיפגש בדיוק ברגע שהשמש תיעלם בתוך הים. היא לא ציפתה שבחור ישתף פעולה עם קיטשיות כזו, אבל הוא זרם איתה ואפילו הפתיע אותה כשהציע ששניהם ילכשו צבע אחד כדי שיוכלו לזהות זה את זה בקלות. היא בחרה את המקום, הוא בחר את הצבעים. הוא סיקרן אותה כבר בשיחת הטלפון הראשונה, והיא היכתה כבר להצמיד פנים לקול. עכשיו רק נותר לה להסתובב ולחפש אותו.

היא החלה לסובב את ראשה וקלטה בזווית עינה בחור ב... "צבע אדום"... "צבע אדום" היא התעוררה בבהלה לקול קריאת מערכת הכריזה, מבינה שיש לה שניות בודדות להתעשת ולסגור את דלת הממ"ד. היא צנחה על המיטה חסרת נשימה יחד עם ההבנה שחזרה אליה, באותו רגע ממש, שהיא לא תזכה לראות אותו שוב. הבחור בצבע הירוק, שהשלים אותה במשך עשר שנים מאז אותה פגישה, החבר הכי טוב שלה, אבי ילדיה, איננו עוד. הארמה ספוגת הדם בלעה אותו. היא תפגוש אותו שוב רק בחלומות, בשמלה האדומה מול שקיעה אדומה עם עיניים אדומות מבכי.





אדם כלנית / צעקה מדממת

רצייתי להיות כלנית,
לכשתי שמלה אדמה לכשר את האביב שבי,
אך הלב שמת אדם.
המלחמות צבעו את האדמה
לא בדם המפכים, גם לא בפרגים מסממים לב,
במלים מדממות: מות, קץ החיים, הרג.
ואיך תשקט הארץ שיש בה כל כך הרבה אדם שותת?
אני אוספת אדמים טובים
להדגיש את אדם החיים, שמוליד חיים,
מזרים על השפתיים תות אדם הנגר על השמלה.
אני מתרפנת במתיקות הדבדבן שמלחיו הבשלות
מטפטף סמק על הפנים.
לא אתן לפרעה השמים להקיז דמי במלחמות!
ומה אעשה עם החיים?
אשאל פרגים ונוריות
שיכסו במרבדי אדם אדמה ולב
ויתנפפו ברוח כמו בלורית,
ואלד ולדים.



0114

סדרת הצבעים: אדם
2024 יולי
תמוז ה'תשפ"ד

09

שרון אסיסקוביץ



הגלים

מעל ספת המציל

התנופף דגל אדם

והגלים זלגו

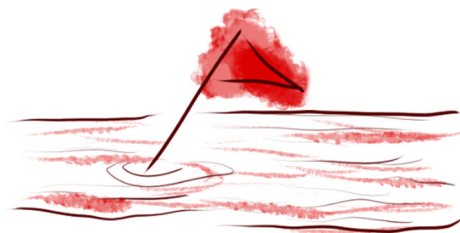
אל החוף

בזה

אחר

זה

אל מותם.





חיפה, שנות החמישים המוקדמות. מי לא הכיר באצטדיון קריית אליעזר את דונויד באוברג, סדרן ותיק בהפועל חיפה. האצטדיון כמעט ביתו. שלא לדבר על כך שהבכור שלו היה שחקן בהפועל חיפה בשנות החמישים המוקדמות.

מורעלים מבית

הוא עמד זקוף קומה, איש תמיר, שרירי ודק מראה. כובע על ראשו, ובודק. בודק בקפידה את נכנסים בשער.

בשבתות של משחקים, אכלנו מוקדם ארוחת צוהריים. סיר החמין הענק שסבתא פולה הכינה, הספיק לכל ששת הבנים שהגיעו ולנכדים, ונותר עוד.

סבא דויד עזב את הבית מוקדם וסיכם עם הבנים באיזו שעה ייפגשו. לא שכח לציין את מספר השער.

אנחנו, חמשת האחים של אבא, בני הדודים, בנות הדודות, יצאנו מאוחר יותר. אבא מצא תמיד מקום מצוין לחיפושית של אמא והתחלנו לצעוד. שיירות שיירות וזמו ברחוב צה"ל, ואנחנו איתן.

מרחוק זיהינו את סבא דויד נישא מעל כולם, רכון לבדוק את הכרטיסים.

ואז... שישא בניס, הרבה נכדות ונכדים, נעמדו בשורה עורפית.

סבא דויד מניח את כף ידו הענקית על הכתף של כל אחד מאיתנו, מתבונן בנו בחיוך קורץ ו... נכנסים.

שותפו למערך הבדיקה שואל, "דויד, וואס איז דאס?" (דוד, מה זה?) משמע, מי שיירת הנכנסים ללא כרטיס?

סבא דויד מתחיל שוב לשים יד על הכתף של כל מי שעבר לידו, "א זיען (בן), נון א זיען, (עוד בן) אייניקל." אייניקל ועוד אייניקל (נכד, נכדה) הרבה אייניקלעך. לא זוכרת כמה היינו. אבל הרבה אייניקלעך.

נכנסנו לאצטדיון, סבא הכניס ידו לכיס וחילק לכל אחת ואחד חפיסה של מסטיק עלמה.

ישבתי מאושרת, מוקפת בכל שבט באוברג.

אצטדיון קריית אליעזר היה המקום שבו נפגשו כל הדודים ובני הדודים בשבתות ולא התווכחו. כאן הסתיימו חילוקי הדעות מכל סוג שהוא.

דור ההמשך שלנו ממשך. כל הבנים היו בבית ספר לכדורגל של הפועל חיפה. התמידו. גם סרט בר מצווה הוסרט במגרש האימונים של הפועל חיפה, ו"בוק" מפואר צולם עם השחקנים. אוהדים מושבעים עד היום.

כעת, יש לי נציג של כבוד בנבחרת הילדים של הפועל, אייל שלי עולה על כולם, אלוף האלופים. עוד תשמעו עליו.



השבט שלנו, נמנים עם אוהדים מושבעים בימים טובים, ובעיקר בימים פחות טובים.
גם קטנות בבית הספר היו מנת חלקנו כשהבכור העז להגיע עם דגל אדום לבית הספר ולעמוד מול
הירוקים (צילום)
את האחים שלי, את הבנים שלי, את בני הדודים שלי על טפס, תוכלו לפגוש היום במגרש.



לזכרו של דוֹנִיד, סבא שלי.
איזה זרעים זרע כאן.
אדומים לתמיד.

הביטו בהם! החזירו אותם הביתה!



41 bodies remain captive

Total of 115

Additional captives in Gaza who were kidnapped prior to October 7th, 2023.

(Data as of July 25, 2024)

StandWithUs

גברים. נשים. תינוקות. קשישים.
עדיין חטופים על ידי חמאס
#BringThemHomeNow

מייסד: אלירן דיין
עורכת אחראית ונקדנית: רוזי גולן
עורכים: אלירן דיין, יאיר בר־חור, רובי גורדון, עמליה יניקה, רוזי גולן
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון



twitter.com/motiv_magazine



motiv-magazine.co.il



info@motiv-magazine.co.il



facebook.com/motiv.magazine



bit.ly/motiv-whatsapp



bit.ly/motiv-youtube



[he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))



instagram.com/motiv.magazine



יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

